

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 8 czerwca 1880.

58.**Ustawa z dnia 30 maja 1880,****o pokryciu wydatku na budowę kolei arlberskiej w roku 1880.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje:

Artykuł I.

Na rozpoczęcie budowy tunelu przez górę Arlberg i kolei z Innsbrucka do Landecku wyznacza się na rok 1880 dotacyą w sumie 2,100.000 zł. w. a., której o ile do końca marca 1881 nie będzie całkowicie użyta, można jeszcze używać do końca marca 1882, w tym jednak przypadku tak ją uważać należy, jak gdyby wyznaczona była w preliminarzu na rok 1881, przeto policzona być ma na karb zarządu tegoż ostatniego roku.

Artykuł II.

Sumy dotacyi, w artykule I wyznaczonej, wziąć należy tymczasowo z zasobów kasowych a o ileby to było niemożliwe, zaciągnąć dług nieustalony, zwrócić go zaś w swoim czasie z dochodów, które przyniesie stanowca czynność kredytowa, uskutecznić się mająca na budowę kolei arlberskiej.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poleca się Ministrowi skarbu i Ministrowi handlu.

Schönbrunn, dnia 30 maja 1880.

Franciszek Józef r. w.**Taaffe r. w.**

(Polskich.)

Korb r. w.**Kriegs Au r. w.**

59.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z dnia 31 maja 1880, dotyczące się wydawania kart wywodniczych do żeglugi rzecznej na Dunaju tym poddanym austriackim, którzy osiedli za granicą.

Ażeby tym poddanym austriackim, którzy osiedli za granicą a zamierzają trudnić się żeglugą na Dunaju, używając do tego własnych statków, ułatwić uzyskanie kart wywodniczych, przepisanych do tego celu Aktem dunajskim z dnia 7 listopada 1857 (Dz. u. p. Nr. 13 z r. 1858), podaje się niniejszem w porozumieniu z c. i k. ministerstwem spraw zewnętrznych i król. węg. Rządem co następuje do wiadomości:

§. 1.

Upoważnionym do wydawania patentu żeglarskiego w myśl §§. 5 i 15 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29 stycznia 1858 (Dz. u. p. Nr. 22) jest ten konsulat austriacko-węgierski, w którego okręgu urzędowym mieszka stale ubiegający się o patent.

§. 2.

Stósownie do artykułu VII Przymierza cłowego i handlowego austriacko-węgierskiego, Patent żeglarski prócz tego co jest przepisane w Akcie dunajskim, będzie zawierał także postanowienie, że okręt, gdyby w podróżach po za granicami monarchyi zmuszony był wywiesić banderę, użyć ma do tego bandery wspólnej, przepisanej dla okrętów morskich.

§. 3.

Konsulat utrzymywać będzie stały registr okrętów patentowanych, w którym zapisywane będą okręty patentowane pod liczbami bieżącemi, a w którym notowane być powinny należycie także przeniesienia własności i unieważnienia patentów.

§. 4.

Celem uzyskania upoważnienia do wykonywania żeglugi rzecznej, poddany austriacki, osiadły za granicą, postarać się ma także podług odnośnych przepisów rozporządzeń ministeryalnych z dnia 29 stycznia i 12 lipca 1858 (Dz. u. p. Nr. 22 i 108) o odpowiednią kartę wywodniczą (pozwolenie do żeglugi, dokument koncesyi), bez której patentu żeglarskiego wydawać nie wolno; w tym jednak przypadku, wydanie zastrzeżone jest ministerstwu handlu.

§. 5.

W przypadkach szczególnie naglących, wolno konsulatowi austr.-węgierskiemu, w którego okręgu urzędowym przedsiębiorca mieszka, wydawać z zachowaniem obowiązujących przepisów, tymczasowe pozwolenia do żeglugi. Konsulat jednak obowiązany jest donieść o tem niezwłocznie ministerstwu handlu i prośbę przedsiębiorcy, potrzebnymi dokumentami opatrzoną, przedstawić mu do orzeczenia a względnie do wydania stanowczego pozwolenia.

§. 6.

Pozwolenia tymczasowe nie rozciągają się na żeglugę rzeczną nadbrzeżną, jeżeli przedsiębiorca wykonywać ją zamierza pomiędzy przystaniami monarchyi austriackiej a innych krajów nadbrzeżnych.

W przypadku tym ministerstwo handlu zanim wyda przedsiębiorcy zastrzeżone sobie pozwolenie do trudnienia się żegluga, zażąda na zasadzie art. XII Aktu dunajskiego, aby dał potrzebne zaręczenia, jako zachowywać będzie ściśle wszelkie zastrzeżenia przepisów policji żeglarskiej i wodnej.

§. 7.

Te c. i k. konsulaty, których okręgi urzędowe Dunaj opływa lub przerzyna, upoważnione są odbywać egzamin z poddanymi austriackimi za granicą osiadłymi, którzy ubiegają się o patent na szypra do kierowania okrętem wiosłowym, żaglowym, tratwą lub statkiem parowym a to w myśl rozporządzenia ministerjalnego z dnia 29 stycznia 1858 (Dz. u. p. Nr. 22), po ścisłym dopełnieniu warunków, przepisanych tamże, jakoteż w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 7 maja 1873 (Dz. u. p. Nr. 83) i wydawać im patenta na szyprów na podstawie odpowiedniego wyniku egzaminu.

Korb r. w.

60.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświecenia z dnia 1 czerwca 1880,

tyczące się postępowania względem tych uczniów wydziału umiejętności prawa i politycznych, którzy nauki prawnicze rozpoczynają jako uczniowie zwyczajni w półroczu letnim lub przechodzą z innego wydziału.

Na zasadzie najwyższego postanowienia z dnia 28 maja 1880 rozporządzam co następuje:

§. 1.

Uczniowie, którzy egzaminu dojrzałości nie zdali z dobrym skutkiem, zanim się półrocze zimowe rozpoczęło, mogą wprawdzie zapisać się na jakiegokolwiek przedmioty Igo roku wykładów umiejętności prawa i politycznych jako uczniowie nadzwyczajni, lecz półrocza, w którym byli uczniami nadzwyczajnymi, nie można w żadnym razie wliczać im w ustawowy czas nauki.

§. 2.

Jeżeliby uczniowie ci zdali z dobrym skutkiem egzamin dojrzałości, zanim się półrocze letnie rozpoczęło i w skutek tego uzyskali przyjęcie na uczniów zwyczajnych w półroczu letnim, w takim razie po czterech półroczach, w których byli uczniami zwyczajnymi, mogą być przypuszczeni w t. z. terminie wielkanocnym do egzaminu rządowego historyczno-prawniczego, przypuściwszy, że w tych czterech półroczach uczęszczali stósownie do przepisów na wszystkie przedmioty obowiązkowe, które na pierwsze dwa lata są przepisane.

§. 3.

Dziekan wydziału umiejętności prawa i politycznych, wyznaczyć ma uczniom tym bieg nauki w taki sposób, ażeby na przedmioty obowiązkowe, na które uczęszczali już jako uczniowie nadzwyczajni, mogli uczęszczać powtórnie w ciągu

czterech pierwszych półroczy, o ile rozkład godzin na to pozwala a nie należy żądać powtórnego uczęszczania tylko na przedmioty, wykładane na wydziale filozoficznym.

§. 4.

Jeżeli uczeń taki zdał pomyślnie egzamin rządowy historyczno-prawniczy przy końcu półrocza zimowego, przypuścić go należy po czterech następnych półroczach, w których uczęszczać ma na przedmioty drugiego dwulecia, do egzaminu rządowego sędziowskiego i wydać ma wyzwolenie uniwersyteckie.

Także na drugie dwulecie przepisać ma dziekan takiemu uczniowi bieg nauki a to w taki sposób, aby uczeń obowiązany był uczęszczać powtórnie w ogóle (§. 3) na wszystkie wykłady prawnicze drugiego dwulecia, na które uczęszczał już przed zdaniem egzaminu rządowego historyczno-prawniczego, tylko na wykłady z gospodarstwa narodowego uczęszczać może wyjątkowo już w ostatniem półroczu pierwszego dwulecia z zupełnym skutkiem prawnym.

§. 5.

Przepisy powyższe (§§. 2—4) stosowane być mają także do tych uczniów, którzy spędzili półrocze jako uczniowie zwyczajni na innym wydziale, nie na wydziale umiejętności prawa i politycznych, a w letniem półroczu przechodzą na ten ostatni wydział.

§. 6.

Uczniom, którzy dwa lub więcej półroczy spędzili na innym wydziale, nie na wydziale umiejętności prawa i politycznych, może grono profesorów pozwolić ze względu na dotychczasowy kierunek ich nauk i przykładanie się do nich, aby przedmioty pierwszego i drugiego roku skończyli w przeciągu dwóch lub trzech półroczy i aby się przy końcu tych półroczy w terminie prawidłowym (lipcowym lub październikowym) poddali egzaminowi rządowemu historyczno-prawniczemu.

Stać się to może jednak tylko w tym razie, jeżeli nauka dotychczasowa przynajmniej poniekąd i w pewnym kierunku uważana być może za przygotowanie do nauk prawniczych, tudzież jeżeli za każde niedostające półrocze prawnicze policzyć można najmniej dwa półrocza, spędzone na innym wydziale i na koniec jeżeli uczeń uczęszczał zgodnie z przepisami na wszystkie przedmioty obowiązkowe pierwszego dwulecia. Jedynie uczęszczanie na przedmioty wykładane na wydziale filozoficznym odłożyć można także do drugiego dwulecia.

Conrad-Eybesfeld r. w.